

СЕВЕРИНА САМОКОВЛИЙСКА ПАЕЛЯ ЗА ДВАМА

chitanka.info

Вече трети сезон работех в малкия ресторант, сгушен в края на крайбрежната улица. Срещу него се намираше плажът със ситен златист пясък и изумрудените води на Средиземно море. Като единствения постоянен работник там — останалите се задържаха по месец-два, а някои не изкарваха дори толкова — имах право да избирам района, който да обслужвам. И винаги правех така, че в обхвата ми да е и единствената масичка за двама, която предлагаме.

Беше скътана малко в страни от цялата суетня на залата и представляваше тих оазис сред всеобщата летовническа врява. И всяко лято, някъде към началото на септември, когато посещенията намаляваха, на малката масичка седаше възрастна двойка, винаги около осем вечерта. Поръчваха си едно и също — паеля за двама и вино.

Харесваше ми да ги гледам — всеки път добре облечени, влизаха хванати под ръка. Той придържаше стола ѝ, докато седне, а тя му се усмихваше чаровно. Личеше си, че на младини е била голяма красавица. Бяха учтиви и възпитани клиенти. Вечеряха, изпиваха по две чаши вино и си тръгваха. Идваха десетина дни, после изчезваха, но аз знаех, че ще ги видя и следващата година. Така и не разбрах нищо за тях — нито от къде са, нито къде отсядат, но ми доставяше удоволствие да ги наблюдавам и да си мисля, че и мен би могла да ме сполети такава любов.

Четвъртата година, обаче, мъжът дойде сам. Пристигна, когато вече бях решила, че няма да се появят. И отново идваше около осем, поръчваше паеля за двама. Пиеше вино, но непрекъснато се оглеждаше по посока на вратата.

Искаше ми се да го заговоря, но не се решавах. Никога за тези години не бях нарушавала основното правило в професията ни — да не безпокоим клиентите.

Не ми се наложи. Последната вечер — поне според моите сметки — мъжът остана, докато затворим. Пийваше си вино и не бързаше за никъде. Едва когато остана последен в залата и се канех да отида при него, дойде сам и ми се усмихна. Чак сега видях колко е стар в действителност. Стар и уморен.

— Помня ви — вместо предисловие ми каза той. — Всяка година идвахме тук и вие ни обслужвахте.

— Приятелката ви тази година реши да не почива? — усмигнах се в отговор аз.

Стана ми приятно, че някой все пак ме е забелязал. Винаги е хубаво да почувстваш, че не си просто част от мебелировката.

— Съпругата ми. Запознахме се тук преди повече от петдесет години пак по това време. И всяка година идвахме да го отпразнуваме. — Впери поглед в нищото и се усмигна.

Сърцето ми се сви при вида на тази тъжна и малко уморена усмивка.

— Да можехте да я видите тогава... Приличаше на принцеса. Само като се усмихнеше, всички мъже се обръщаха след нея... Беше красавица.

Говореше в минало време — нямаше как да не забележа — и ме загложди ужасяващо предчувствие.

— Тя... съпругата ви добре ли е?

— Почина през зимата. Сърцето ѝ не издържа.

Доплака ми се за този непознат мъж, който носеше тъгата си като орден и за непознатата жена, която бе достойна за любовта му.

— Ужасно съжалявам — произнесох.

— Няма за какво. Тя е добре там, на небето. За мен остава да свиквам с липсата ѝ. Дойдох и тази година, за да изпълня последното обещание, което ѝ дадох.

Опитах се да си представя, че всичко е както преди петдесет години, но... тя не дойде — обърна се и си взе сакото. Раменете му бяха увиснали. Гласът му се задави — Не дойде...

Протегнах ръка инстинктивно — исках да го утеша, но той само промълви „Сбогом!“ и излезе. Гледах след него докато се изгуби — дребна прегърбена фигура, която потъна в мекия здрач на крайбрежната вечер.

Минаха години от тогава, аз напуснах ресторанта. Сега на негово място има дискотека — шумно и грозно място. Но всеки път, когато минавам от там, усещам аромата на паеля и си спомням за една малка масичка, сгушена далеч от общата суетня.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.